

sagt hende det. Endnu havde de dog ikke talt med hinanden. Af Frygt for Svigerindens Øjne var hun ikke gaaet hen til ham, skønt han hele Tiden havde staaet alene. Det var en Fejghed, som hun nu skammede sig over.

Hun var begyndt at forstaa, hvad det var, der foregik her. Ved Frokosten havde Enslev med tydelig Hensigt givet sig til at snakke om sin Brodersøn. Han havde talt om hans smukke Præstegaard og sagt, at han nu blot trængte til at faa sig en Kone, som svarede til Omgivelserne. »Saa vilde de politiske Nykker nok gaa af ham.« Hun havde bagefter spurgt sin Moder om, hvad Enslev havde sagt om Pastor Gaardbo ved Mødet den foregaaende Dag, og Moderen havde i Begyndelsen nødig villet indpaa Sagen.

Nu havde hun desuden iagttaget Vilhelmine, der mere og mere frækt indspandt Enslev med sin Elskværdighed. Og øjensynlig havde hun Held med sine Forførelseskunster. Enslev tøede mere og mere op, og tilsidst udbragte han hendes Skaal med et Par spøgefulde Ord.

Inde i Havesalen, hvor Kaffen blev anrettet, beholdt han hende ogsaa hos sig. Han satte sig i en af Sofaerne med en Cigar og anviste hende halvt bydende Pladsen ved sin Side. Og her samlede han nu om sig en Halvkres af opmærksomme Tilhørere, som han un-